

[Steen Folke.]

centers store fortjeneste, at en del af denne skepsis er nedbrudt.

Roskilde universitetscenter er alternativet til traditionel undervisningsform. Vi opfordrer dansk fagbevægelse til at stå vagt om forsøgets videreførelse.“

Tilsvarende udtalelser er kommet fra Byggefagenes Samvirke, det centrale arbejdsløshedsudvalg og en stribe arbejdspladser. Arbejderklassen er ikke i tvivl om, hvornår der bedrives en uddannelse og forskning, som er i dens interesse.

Hvis afslutningen på dagens debat bliver, at et borgerligt flertal vedtager at nedlægge RUC, sådan som det er formuleret i hr. Brixtoftes dagsordensforslag, så bærer undervisningsminister Ritt Bjerregaard og den socialdemokratiske regering et meget tungt medansvar herfor, selv om man stemmer imod. Jeg kan lykønske undervisningsministeren med det skulderklap, hun fik af hr. Erhard Jakobsen.

Helt aktuelt er det undervisningsministerens skandaløse bortvisning af de 200 studerende, som har banet vejen for borgerlige krav om afvikling af RUC, men også de tidligere overgreb har banet vejen, og her har socialdemokratiet unægtelig et stort ansvar. Det var de socialdemokratiske professorer Bent Rold Andersen og Erling Olsen, der gav det reaktionære felttog mod RUC rigtig vind i sejlene med deres stærkt subjektivt farvede rapporter om forholdene på centret. Venstres ordfører, hr. Brixtofte, og centrumdemokraternes, hr. Erhard Jakobsen, har også i dag taget dem til indtægt for deres partiers synspunkter.

Undervisningsminister Ritt Bjerregaard, der med dette udgangspunkt greb ind og besluttede en reorganisering af basisuddannelserne, — „reorgiet“, som de studerende så træffende har kaldt det — syntes, det gik lidt trægt med orgiet, og formulerede og fik gennemført loven om at sætte RUC under administration. Med lovindgrebet kastede staten den demokratiske maske og indsatte et eksternt rektorat med diktatoriske beføjelser.

Om den senere eskalering skal jeg kun sige nogle få ting. Først og fremmest, at det er uden fortilfælde i universitetsverdenen, at statsmagten har grebet ind og ændret bekendtgørelser og eksamensbestemmelser

med tilbagevirkende kraft, sådan at det rammer de studerende, der er startet på et helt andet grundlag. Undervisningsministeren har igen i dag påberåbt sig ombudsmandens udtalelse i denne sag og har ligesom tidligere udeladt den del af hans konklusion, som ikke passer helt i krammet. Hun har kun citeret første del af det konkluderende afsnit i ombudsmandens redegørelse. For fuldstændighedens skyld vil jeg gerne citere sidste del. Det hedder:

„Spørgsmålet om, hvorvidt det har været rimeligt, at undervisningsministeriet har fraveget dette princip som sket i den foreliggende sag, beror på en vurdering, som jeg efter de regler og den praksis, der gælder for min virksomhed, ikke finder at burde tage stilling til.“

Med denne konkluderende sætning mere end antyder ombudsmanden sin egentlige vurdering, samtidig med at han erklærer, at han ikke skal have fingrene i fedtefadet.

Om undervisningsministerens skandaløse — om end tilbagetrukne — bortvisning af de 200 2. års studerende kun dette: bortvisningen havde helt klart ikke lovhjemmel i eksisterende love eller bekendtgørelser. Det er trods alt noget nyt i dansk retsvæsen, at staten er begyndt at lovgive ved hjælp af pressemeddelelser. I et kapitalistisk samfund er retssikkerheden en illusion. Juraen er et redskab i magthavernes hænder, men derfor må vi andre naturligvis alligevel være på vagt over for, hvornår den borgerlige jura overtræder de bestemmelser, den selv har sat.

Bortvisningen var et helt klart eksempel herpå. Et andet nyligt eksempel forekom i forbindelse med finanslovens vedtagelse, hvor det borgerligt-socialdemokratiske flertal med en anmærkning til finansloven satte gældende lov ud af kraft, så man kunne gennemtvinge nedlæggelse af filmworkshoppen. Der tegner sig et mønster, hvor samfundets juridisk-demokratiske fernis bliver mere og mere krakeleret.

Jeg har brugt en del tid på at understrege regeringens og socialdemokratiets ansvar for det, der nu er ved at ske. Det har været nødvendigt, bl. a. fordi regeringen og socialdemokratiet i dag for første gang markerer en anden holdning end de borgerlige partier. Men nu er det måske for sent. Regeringens endeløse samarbejdsvilje over for de borgerli-